קב א מיי' פי"ב מהל' אישות הלכה יג טור

ס"ע אה"ע סימן ע סעיף

נ בהנה"ה: קבא ב מיי׳ פי״ג שם הלכה א סמג עשין

מח ולאוין פח טור אה"ע

םה:

h) give a:, **c**) [éqa] gi.], **c**) [éwé ar:], a) [éwé ar:], b) [éwé ik. eggio k. וש"נו. ה) שבת פו. נדה יו.. ו) לעיל נו, ז) עירובין פב., ה) לעיל מו: קדושין ג: י. ותוספתא דסוטה ע) [נדה מו.], י) [דף סד.], (לעיל מו:],

תורה אור השלם בַּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנְאָפֶּת אָכְלָה וּמְחֲתָה פִּיהָ 1. בַּן דָּוּן בִּיּבְּי. אָכְלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ וְאָמְרָה לֹא פָּעַלְּתִּי אָוָן: מיניל כ

גליון הש"ם נמ' ת"ר מותר מזוגות. מיר דף כד ע"ב תוס' ד"ה שקמלתה:

הגהות הב"ח (A) גם' למ"ד תשמישאמאי נקט חוכלת לישנהמעליה: (ב) שם חיתמר כ׳ יהושע בן לוי:

מוסף רש"י שליח ערטלאי ורמי

מסאני. דרך אדם להחלולן ערום ומנעלו יאדם שליח מופשט, כדמתרגמינן ופשט וישלח, ערטיל ערוס (פוטה ח:). לישנא ערטיל מעליא. שמנוה ודרך יחיי הדעת נספר ואין משמשין מטותיהן ביום. דכתיב (משלי יט) בוזה דרכיו ימות, דבעי לניעותא שלא יסתכלו (שבת פו). קטן בן שש יוצא בעירוב אמו. עירכה אמו לעלמה ולא זיכתה לו בעירוב. מוליכתו עמה. ט פפירוב, מוניבנגו עמים, דכגופה דמי, דמסתמא דעתה עליה דלא סגי ליה כלא אמו (עירובין פב.). הדרן עלך אף על פי האב זכאי בבתו בבתו. בקטנות וכנערות ולוויל בקטנות וכנערות ולוויל שכסף קידושיה שלו זיו גון. ובשטר, וכום מקבל השטר (קדושין ג:) שאם קיבל שטר ארוסין עליה הרי זו מקודשת רשאי למוסרה לביאה לשם קדושין (שם) מוסרה לביאה על כרחה לשם קדושין בעודה נערה ג:). זכאי במציאתה ובמעשה ידיה כו׳. דכתיב (במדבר ל) בנעוריה בית אביה, כל עבת נעוריה לאביה (נדה מד.). מקבל את גיטה. אס נתגרשה מן האירוסין יקודם שבגרה, אבל בגרה או ניסת שוב אין לו רשות נה (לעיל מו:). ואינו אוכל פירות בחייה. אם נפלו לה קרקעות בירושה מבים אמה אין אביה אוכל מכינו מנוס מין מכים מוכנ פירותיהן אלא עושין לה סגולה (שם). בחייה. אלא אם כו מתה והוא יורשה

האי תנא שליה ערטילאי ורמי מסאני. מופשט וערום שאין לו חליפות בגדים אלא משנה לשנה ומנעלים קאמר ממועד למועד ושאר בגדים לא תחליף במועד. והפשיט מתרגמינן וישלח (ויקרא א): זווי פשיטי. זווי מדינה שהן שמינית שבזוז לורי. כל כסף מדינה אחד משמונה בכסף

לורי כדאמרי׳ לעילי סלע מדינה פלגא דוווא שהוא אחד משמונה בסלע: מותר מזונות. כגון אשה שמזונות האמורים במשנתנו עודפין לה שאינה רעבתנית: שלא תחגנה על בעלה. בימי טהרתה בלובשת בגדים שלבשה בימי נדות: מותר בלאות. אלמנה הנזונת מנכסי יתומים ועליהן ליתן לה כלים של חמשים זוו משנה לשנה: יוצא בערוב אמו. ערבה אמו ללפון ואביו לדרום אמו מוליכתו אצלה ואין אביו מוליכו אצלו שעדיין הוא צריך לאמו ובתרה שדיוהו רבנן. אלמא עד שש לריך סיוע מאמו וכשם שהבעל זן אותה כך זן אותו עמה:

הדרן עלך אף על פי

מציאת החשה. וירושתה. חס נפלה לה ירושה הוא אוכל פירות בחייה והקרן שלה. לישנא אחרינא ואם מתה בחייו יורשה: ופגמה. נזק חבלה אם יחבלו בה: ובומן שבגלוי. שהבושת שלו ועוד שנמחסת עליו והוח סובל: ילקה בהן הרהע. שהרי זה כשאר נכסים הנופלים לה שהן תלויין: אוכל פירום בחייה. והקרן שלה אם יגרשנה או ימות ואם תמות היא יורשה: גבו' תנינא. בפ׳ נערהי: יתר עליו הבעל. אלמא בעל זכאי בכולן: העדפה. אם תעשה מלאכה יותר ממה שפסחו לה חכמים:

דמעשה ביום יהאמר רבא בבית אפל מותר: ואם היתה מניקה: דרש רבי עולא רבה אפיתחא דבי נשיאה דאע"פ שאמרו אין אדם זן את בניו ובנותיו כשהן קטנים אבל זו קטני קטנים עד כמה יעד בן שש כדרב אסי "דאמר רב אסי 'קטן בן שש יוצא בעירוב אמו ממאי מדקתני היתה מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה ומוסיפין לה על מזונותיה מ"ם לאו משום דבעי למיכל בהדה ודלמא משום דחולה היא אם כן ליתני אם היתה חולה מאי אם היתה מניקה ודלמא הא קא משמע לן דכתם מניקות חולות נינהו איתמר 🕫 אמר רבי יהושע בן לוי "מוסיפין לה יין שהיין יפה לחלב:

הדרן עלך אף על פי

מציאת מהאשה ומעשה ידיה לבעלה יוירושתה הוא אוכל פירות בחייה בושתה ופגמה שלה רבי יהודה בן בתירא אומר לבזמן שבסתר לה שני חלקים ולו אחד ובזמן שבגלוי לו שני חלקים ולה אחד שלו ינתן מיד ושלה ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות: גבו' מאי קא משמע לן תנינא ייהאב זכאי בבתו בקידושיה בכסף בשמר ובביאה ייזכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה מקבל את גימה ואינו אוכל פירות בחייה נישאת יתר עליו הבעל שהוא אוכל פירות בחייה בושתה ופגמה איצמריכא ליה פלוגתא דרבי יהודה בן בתירא ורבנן: תני תנא קמיה דרבא מציאת האשה לעצמה רבי עקיבא אומר לבעלה אמר ליה השתא ומה העדפה דמעשה

דמשום רבנן לא איצטריך למיתני כלל מציאתה ומעשה ידיה דמה ענין זה אצל זה דהאי הוי שלו והאי הוי שלה ולא איצטריך למיתני אלא משום רבי יהודה בן בתירא דאליביה שייך בהו בעל: שלה. למ"ד בהחובל (ב"ק דף פו.) בקוטע יד עבד עברי של חבירו ינתן הכל לעבד וילקת בהן קרקע והוא אוכל פירות אתי שפיר דהכא נמי הכל לאשה וילקת בהן קרקע והוא אוכל פירות אבל למאן דאמר ינתן שבת גדולה לעבד ושבת קטנה לרב לריך לחלק בין עבד לאשה: בזמן שבחתר. פגם שבסתר במקום שאין בני אדם יכולין לראות שבגלוי שפלעה בפניה במקום שנראה לכל ונפגם הוא עלמו עמה בושת שבאתר שביישה בינו לבינה שבגלוי שביישה בפני כל אדם: והא

יתן לה מעה כסף שהוא
ששית ובר לצרכי סטנים שיש לה וגם היא אוכלת עמו מליל שבת שהוא זמן הענו (ווחן לה מעה כסף שהוא הבי אמרן לעיל בפירקין רב ושמואל דאמרי תרווייהו תקנו מזונות תחת מע"י ומעה כסף לצרכיה מותר מע"י שלה הכי אמרן לעיל בפירקין רב ושמואל דאמרי תרווייהו תקנו מזונות תחת מע"י ומעה כסף מערכיה מותר מע"י במה היא עושה לו כדי שתהא מותר מע"י כמה הוו משקל ה' סלעים שתי ביהודה שהשתי שוייתו דקה וק' משל ערב כפלים שהן עשר סלעים בגליל שהי ושבת שביהודה היה גדול כפלים דסלע שבגליל או משקל ה' סלעים שתי ביהודה שהשתי שוייתו דקה וק' משל ערב כפלים שהן עשר סלעים בגליל: מאי אוכלת ר"ג אמר אוכלת ממש ור"א (אמר) תשמיש כדכתיב אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און וק"ל כר"ג דתניא רשב"א גומר אוכלת עמו כל ליל שבת ושבת ל): ואם היתה מניקה וכוי אריב"ל מוסיפין יין שהיין יפה לחלב: דרש רב עולא רבא אפיתחא דבי נשיאה אע"ש שאמרו אין אדם זן בניו ובנותיו כשהן קטנים אבל זן הוא קטני קטנים עד כמה עד בן שש: יוצא בעירוב אמו פ"א אם ערב ביהודה שהו בעולא רבא אפיתחא דבי נשיאה אע"ש שאמרו אין אדם זן בניו ובנותיו כשהן קטנים אבל זן הוא קטני קטנים התלויין עליו: הדרן עלך פרק אף על פ"ר ולא באביו שאינו יכול להפרד מאמו והלכך כשם שחייב לזון את אשתו כך חייב לזון בנים קטנים התלויין עליו: הדרן על על קל אך שלו נותנים מיד ושלו נותנים מיד ושלו נותנים מיד ושלה וכעה הוא אוכל פירות וירושתה הוא אוכל פירות בחייה בושהה הנא אובל פירות בחייה בושהה בלה שלא תבא אום שברה שבי" עמו אום שלבי המיש משום איבה ובא מע"י שלא תהא אלא ממה עבריה שקנאה בדמים שמע"י לרבה ומציאתה שלה ור"ע אומר לבעלה משום איבה וכדים להום איבה וכדים עם הום איבה וכדים במציאת בתו מציאת בתו מציאת בתו מים משם איבה וכדים במציאת בתו מישום איבה וכדים במציאת בתו מיש מבר במציאת בתו מים משם איבה וכדים במציאת בתו מיש מבר במציאת בתו מים משם איבה וכדים במציאת בתו מישום אובר במציאת בתו מיש מבר במציאת במציא

רב אשי אמר תשמיש. אפילו גמל וספן הואיל ומשרה אותה על ידי שליש: אבל זן קשני קשנים. וכייפינן ליה והא דקאמר בפ׳ נערה (לעיל דף מט: ושם) כפו ליה אסיתא היינו יתרים על שש:

הדרן עלך אף על פי

מציאת האשה. נקונטרס גרס האי תנא שליח ערטלאי ורמי מסאני אמר סהאי אמר המדיר אחר אע"פ אגב ליה תנא במקום הרים קאי דלא סגיא בלא דתנא באע"פ (לעיל דף סד:) המשרה תלתא זוגי מסאני ואגב אורחיה קא משמע אשתו על ידי שליש קתני המדיר אשתו לן דניתבינהו ניהלה במועד כי היכי דניהוי שלשים יום יעמיד פרנם שהוא כעין לה שמחה בגוייהו: וכלים של חמשים זוז: שליש ואחר ששנה המדיר חוזר לענין אמר אביי יחמשים זוזי פשיטי ממאי מדקתני ראשון אבל בפירוש ר״ח ובירושלמי במה דברים אמורים בעני שבישראל אבל במכובד הכל לפי כבודו ואי ס"ד חמשים זוו ממש עני חמשים זוו מנא ליה אלא ש"מ חמשים זווי פשימי: ואין נותנין לה לא חדשים וכו': •ת"ר ימותר מזונות לבעל ימותר בלאות לאשה מותר בלאות לאשה למה לה אמר רחבה שמתכסה בהן בימי גדתה כדי שלא תתגנה על בעלה אמר אביי נקטינן ימותר בלאות אלמנה ליורשיו התם הוא דלא תתגני באפיה הכא תתגני ותתגני: נותן לה מעה כסף וכו': מאי אוכלת רב נחמז אמר סיאוכלת ממש רב אשי אמר תשמיש תגן אוכלת עמו לילי שבת בשלמא למ"ר אכילה היינו דקתני אוכלת אלא למאן דאמר תשמיש (6) מאי אוכלת סלישנא מעליא כדכתיב יאכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און מיתיבי רשב"ג אומר אוכלת בלילי שבת ושבת בשלמא למ"ד אכילה היינו דקתני ושבת אלא למאן דאמר תשמיש תשמיש בשבת מי איכא יוהאמר רב הונא ישראל קדושים הן ואין משמשין מטותיהן

ובתוספתא וברוב ספרים גרסינו מציאת האשה אחר אע"פ איידי דסליק אם היתה מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה ואיידי דתנא בסוף מתניתין המשליש מעות לבתו תנא בתריה המדיר דקתני יעמיד פרנס דהוי כעין שליש: וירושתה הוא אוכל פירות בחייה. נראה לר"ת פירוש ראשון שבקונטרס עיקר דפי׳ ירושתה שנפלו לה נכסים ממקום אחר הוא אוכל פירות בחייה דאי כלשון אחרון שפי' ירושתה שהוא יורשה לאחר מיתה אתאי אינטריך למיתר בגתרא בושתה ופגמה אינטריכא ליה הו"ל למימר דקמ"ל שהוא יורשה לאחר מיתה דממתניתין דיתר עליו הבעל לא שמעינן לה דאע"ג דאביה יורשה וקתני יתר עליו הבעל היינו כשאין לה בנים אבל יש לה בנים לא שמעינן מהתם ומיהו איכא למימר דלא מלי למימר דיורשה אינטריכא ליה דהא שמעינן לה ממתניתין דהכותב (לקמן דף פג.) ומפרק יש נוחלין (ב"ב דף קח.): ל בושתה ופגמה שלה. ור״ת הגיה בספרו שלו ולפי זה הא דבעי

בפרק המניח (ב"ק דף לב.) המזיק אשתו בתשמיש המטה מהו מלער קא בעי אבל מבושת ופגם פשיטא דפטור דאפילו חבלו בה אחריני הוי שלו ומיהו אין נראה דא"כ הו"ל למיתני לעיל (דף מו:) דהאב אינו זכאי בבתו בבושת ופגם של חבלה אלא דווהא באונס ומפתה כדאמרינן בהחובל (שם דף פו: ושם) לא זיכתה תורה לאב אלא שבח נעורים בלבד ולעיל בריש נערה (דף מג.) נמי פריך חבלות דידה נינהו יתר עליו הבעל שהוא זכאי בבושת ופגם אלא ודאי בושתה ופגמה שלה גרסינן ור"ת עלמו חזר בו וכן גרים בירושלמי וכן משמע בגמרא מדקאמר בושתה ופגמה אינטריכא ליה פלוגתא דרבי יהודה בן בתירא ורבנו דלא הוה ליה למימר טפי אלא בושתה ופגמה אינטריכא ליה דאגב דבעי למיתני בושתה ופגמה שהוא שלו תנא נמי מציאתה ומעשה ידיה שהן שלו אבל אי גרסינן שלה אתי שפיר

סימן עג: קבב ג מיי פי״ח שם הלכה ד סמג שם טוש"ע שם סימן לה סעיף ה: קבג ד מיי׳ פי״ב שם הלכה יב סמג לאוין פא טוש"ע שם סימן ע סעיף ב: סעיף ב: קבד ה ו מיי׳ שם הלי יד סמג שם טוש"ע שם סימן עא סעיף א: קבה ז מיי' פ"ו מהלכ ז מיי׳ פ״ו מהלכות עירובין הלכה כא סמג עשיו דרבנו א טוש"ע סמג פטין מיכק מי טוט פ א״ח סימן חיד סעיף ב: קבו ח מיי׳ פכ״א מהל׳ אישות הלכה יא מג לאוין פא טושי אה״ע סימן ע סעיף בהג"ה וסי' פ סעיף יא:
א ט מיי' פי"ב שם הלי א
ג ופכ"א שם הלי א ממג שם טוש"ע שם סימן סט סעיף א ג וסימן פד: ב י מיי וסמג וטוש"ע

תוספות רי"ד

שם וסימן פ סעיף א: ג כ מיי פי"ב שם הלכה א ג ופכ"ב הלכה א

סמג שם טוש"ע שם סימן

סעיף ז וסיתן ל סעיף א: ד ל מיי פכ"ב שם הלי

כח ופ״ד מהל׳ חובל הלכה טו סמג עשין ע

טוש"ע שם סימן פג סעיף

א וטוש"ע ח"מ ס סעיף יא:

היורשים להלביש את אלמנה כשם שחייבים אמריוז לזווה הניזונית מן האחין שהן . חייבין להלבישן: ונותן לה כפה לראשה פי׳ צעיף אחת לשנה וכן חגור למתניה ומנעל לרגליה ממועד למועד פי׳ בכל מועד ומועד יקנה לה מנעלים חדשים. וכלים שוים נ' זוז יעשה לה משנה לשנה: אמר אביי נ' ווז פשיטי פי׳ זוזי מדינה נ׳ זוז ממש עני נ׳ זוז מנ״ל :אלא ש"מ נ' זוזי פשיטי מותר בלאות לאשה פי׳ אם נתז לה מזונות מרובים כדתנן בד"א בעני אבל במכובד הכל וכו' אבל מוחר הרלאות שושארו הן לאשה כדתנן והשחקים שלה ואמריוז רלאוח למה חדשים א"ר מתכסה בהן . רימי ודוחה כדי שלא תתבזה על בעלה פי׳ שלא תהא זקוקה ללבוש בגדים י. בימי נדותה: א"ר נקטינז מותר בלאות אלמנה ליורשים התם שלא תתגנה על בעלה הכא תתגנה ותתגנה: ונותן לה מעה כסף לצרכה פי׳ בכל שבת יתן לה מעה כסף שהוא ששית דינר לצרכי׳ קטנים